

בש"פ 1714/21 - נועם אטיאס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1714/21

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: נועם אטיאס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 3.3.2021 במ"ת 42717-12-20 שניתן על ידי
כבוד השופטת ד' כהן לקח

תאריך הישיבה: ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021)

בשם העורר: עו"ד שלום בן שבת

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

1. מונח לפני ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים (מ"ת 42717-12-20, כב' השופטת ד' כהן-לקח), לפיהן נעצר העורר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. כתב האישום מייחס לו ולאחר ביצוע עבירות של הצתה, חבלה במזיד ברכב ושינוי זהות של רכב. הסנגור העלה שתי טענות עיקריות. האחת עניינה טיב הראיות לכאורה ועוצמתן, והשנייה עוסקת בהתאמת חלופה אחרת, כגון מעצר באיזוק אלקטרוני וטיפול.

2. המקרה אינו פשוט, שכן עסקינן במפגש שבין בקשת מעצר עד לסיום ההליכים, ראיות נסיבתיות וראיות עמוד 1

"מדעיות" המבוססות על חוות דעת מומחה פורנזי.

בעניין זה יש להדגיש כי השלב של מעצר עד לסיום ההליכים אינו דומה לשלב הכרעת הדין. כך, למשל, שתיקתו של חשוד בחקירה אינה בעלת אותה עוצמה של שתיקה בבית המשפט במסגרת ההליך הפלילי. כך או כך, על התביעה להוכיח קיומן של ראיות לכאורה במסגרת בקשת מעצר עד לסיום ההליכים. אשר לראיות נסיבתיות, העניין מורכב ועדין. מצד אחד, ניתן להרשיע על יסוד ראיות נסיבתיות אם הן מובילות למסקנה הגיונית אחת. מן הצד האחר, בבקשה למעצר עד לסיום ההליכים יש לשקול אם יש ראיות לכאורה ביחס לאפשרות של הרשעה על פי הכללים של ראיות נסיבתיות.

התייחסתי לעניין בבש"פ 5588/12 ניאמצ'יק נ' מדינת ישראל (24.9.2012), שם נקבע כי יש שלוש קבוצות: הראשונה – הראיות לכאורה הנסיבתיות מובילות לתמונה ברורה של תוצאה הגיונית אחת; השנייה – הראיות לכאורה הנסיבתיות אינן מובילות למסקנה מרשיעה אחת, גם אם יינתן להן מלוא המשקל, ואף בהערכה שכך יהא לאחר סיום ההליך העיקרי. השלישית – מקרי ביניים, שבהם הראיות לכאורה עשויות להביא להרשעת הנאשם בתום ההליך, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה. אצלנו עסקין במצב הביניים, אך לנוכח החומר, לרבות הספרות שזוהו על גבי לוחית הרישוי וחוות דעת המומחה שהוגשה לעיוני, ושנערכה לאחר החלטת בית המשפט המחוזי – עולה כי הוכחו לכאורה ראיות התומכות בהרשעה במידה הנדרשת בשלב זה. אין בכך להביע עמדה בשאלה אם הראיות יובילו בהכרח להרשעת העורר בסיום המשפט, והרי יש לאפשר לדינמיקה של ההליך וליתר שלביו לדבר בסיומו (בעניין ראיות מדעיות בסיום המשפט ראו ע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל (3.12.2013)).

3. אשר לשאלת חלופת המעצר, נראה כי בית המשפט המחוזי בחן היטב את אפשרות השחרור, כמצוות המחוקק. נוכח תסקירי המעצר השונים שנערכו, אין להתערב בהחלטת בית המשפט, לפיה אין בחלופות שהוצגו כדי להשיג את מטרות המעצר באופן שפוגע פחות בחירותו של העורר.

4. הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' בניסן התשפ"א (15.3.2021).

ש ו פ ט